

te klein om er gevolgtrekkingen uit te maken. In zooverre moet ik dus mijn slotsom herzien, en er aan toevoegen, dat in de eerste levensjaren juist het mannelijk geslacht meer door de tuberculose heeft te lijden. Overigens gaan onze gevolgtrekkingen merkwaardig evenwijdig, nl. dat er in de sterfte aan tuberculose, vergeleken naar geslacht en leeftijd, sterk uitgesproken, eigenaardige schommelingen bestaan. Welke invloeden hier in het spel zijn, of dit de puberteit en het moederschap bij de vrouwen en bij de mannen de zware lichamelijke arbeid is, dat alles zijn voorloopig nog gissingen. En welke is de reden, dat tot aan het 5de jaar zooveel meer jongens sterven? Wat mij het meeste belang inboezemde, was het feit, dat als resultante van al die verschillende krachten per slot van rekening toch ongeveer evenveel mannen als vrouwen als slachtoffer vallen, en zoo de verhouding tusschen de twee geslachten nauwkeurig bewaard blijft.

Tijdelijk Amsterdam, 7 Juni 1916.

J. B. F. VAN GILS.

HET VOORSTEL B VAN HET HOOFDBESTUUR.

De afdeeling Enschede der Ned. Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst heeft op 19 Mei j.l. het volgende schrijven naar het hoofdbestuur der Ned. Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst gezonden:

De afdeeling Enschede heeft ons opgedragen u, in verband met het voorstel b van het hoofdbestuur op de a.s. algemeene vergadering der Ned. Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst, mede te deelen, dat, ingeval dat bindend besluit aangenomen wordt, de afdeeling het bindend besluit, voorzover de toestand thans te overzien is, kan noch zal uitvoeren.

Ter toelichting verwijzen wij naar het schrijven door de afdeeling op 10 Juli 1910 tot het hoofdbestuur gericht.

w. g. K. MAAS, voorzitter.

w. g. J. H. GESELSCHAP, secretaris.

Er is reeds zooveel over het betreffende vraagstuk geschreven en gewreven, dat wij met een verwijzing naar het schrijven van 10 Juli 1910 meenden te kunnen volstaan. In dat schrijven worden de bezwaren der afdeeling opgesomd en toegelicht. Wij zien geen kans het bindend besluit uit te voeren. De ervaring, door ons met de z.g. ziekenbriefjes opgedaan, geeft ons volstrekt geen reden daarover een grooten strijd met ziekenfondsen te gaan beginnen. Het zal in de praktijk o. i. onmiddellijk blijken, dat het bindend besluit niet streng uit te voeren is. Het komt ons eerlijker voor, daarom van te voren openhartig stelling te nemen, in plaats van het bindend besluit z.g. te aanvaarden en er telkens en telkens van af te wijken. Vandaar, dat wij dezen ongebruikelijken weg meenden te moeten gaan.

J. H. GESELSCHAP,

secretaris der afdeeling Enschede der

Ned. Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst.

Enschede,
7 Juni 1916.

BINDEND BESLUIT IN ZAKE HET AFGEVEN VAN ZIEKENBRIEFJES.

In 1914 heeft de algemeene vergadering met overgrootte meerderheid besloten, dat de leden onzer Maatschappij voortaan betreffende eigen patiënten alléén verklaring van begin en einde der behandeling zouden afgeven (met de reserve, dat de aard van een ongeval mocht worden opgegeven) en het hoofdbestuur opgedragen, dit in een bindend besluit te belichamen. Een gewoon mensch zou zoo zeggen, dat men nu alléén